

све оне надлежности које припадају држави. Овај аутономни делокруг није изворан нити значи самосталност аутономних јединица у односу на централну државну власт. Централна власт (односно њени органи) додељује аутономији њене функције, али може и да их одузме, с тим да врши и контролу законитости рада аутономних органа и у оквиру ње има право или да распусти те органе или да укине или поништи њихове акте.

У свом изворном значењу, аутономија подразумева власт доношења закона, тако да јој припада законодавна функција или овлашћење да на својој територији доноси законе којима уређује односе од значаја за живот и развитак те територије. Ови закони су мање правне снаге од државних закона и морају са њима да буду у сагласности јер ако то нису, неће важити, већ ће важити и примењиваће се државни закони. О овој несагласности закона аутономних јединица са државним законима одлучују најчешће посебни, уставни судови, чиме држава врши контролу над уставношћу тих закона. Сем те контроле закона, и сам аутономни законодавни делокруг је изведен из државе и он се углавном таксативно одређује и набраја у уставу и ту се примењује принцип енумерације по коме све оно што није конкретно набројано као законодавна надлежност аутономије остаје у оквиру надлежности државе. Аутономија доноси законе, али не и онај највиши и најважнији – устав јер је устав, односно уставотворна власт везана за државу (сувереност) и изражава право државе да установи свој државни и правни поредак. Како аутономија нема изворну или установљавајућу власт, то њу установљава (али и укида) држава својим уставом, док се законом ближе и детаљније разрађује њен статус или, прецизније речено, њен облик, надлежност, организација, финансирање и др. Уместо устава, аутономија има статут као свој највиши правни акт и то је правило од кога има (или је било) изузетака јер су неке аутономне јединице, као рецимо покрајине у бившој СФРЈ или аутономне покрајине у СССР, вршиле и ту уставотворну власт и имале своје уставе. Ове своје статуте аутономне јединице доносе или самостално (мада ређе) или уз сагласност централне власти као рецимо, у Шпанији где се нацрт статута, припремљен у аутономној заједници, шаље Парламенту да би га овај донео у облику закона.

Сем уставне, аутономије немају ни судску ни уставно-судску функцију јер је то карактеристика државе и атрибут државне власти мада и у томе има изузетака. Један такав је и наша бивша социјалистичка аутономна покрајина (по Уставу СФРЈ од 1947.) која је имала и своју судску